

chema numele tău Avram, ci va fi numele tău, Avraam; pentru că tata a multe neamuri te-am pus pe tine. Și te voiu crește foarte, foarte și te voiu pune întru neamuri, și împărați din tine vor ieși. Și voiu pune legătura mea între tine și între seminția ta după tine întru neamurile lor spre legătură veșnică, ca să fiu Dumnezeu ție și seminției tale după tine. Și voiu da ție și seminției tale după tine pământul în care locuiești, tot pământul lui Hanaan spre stăpânire veșnică; și Eu voiu fi lor Dumnezeu. Și a zis Dumnezeu către Avraam tu să păzești legătura Mea și sămânța ta după tine întru neamurile lor.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 94.

Cântați Domnului cântare nouă.

Stih:

Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui.

De la Pilde cetire.

Cap. 15, Vers. 21.

ul înțelept veselește pre tatăl său; iar fiul neînțelept batjocoarește pre muma sa. Cărările celui nebun sunt lipsite de înțelepciune; iar omul cel înțelept drept umblă.

Schimbă gândurile ceice nu cinstesc adunarea; iar în inimile celorce se slătuiesc rămâne sfatul. Că nu-l ascultă pre el cel rău, nici va zice ceva de folos și bun adunării de obște. Căile vieții sunt cugetele celui înțelegător, ca să se ferească de iad și să se mântuească. Casele defăimătorilor le surpă Domnul și întărește hotarul văduvei. Urăciune este Domnului gândul nedrept; iar cuvintele celor curați sunt cuvicioase. Pierde-se pre sine celce ia daruri; iar celce urăște luarea de daruri viu va fi. Cu milosteniile și cu credința se curățesc păcatele și cu frica Domnului se ferește fiecare de rău. Inimile dreptilor se învață credință: iar gura necredincioșilor răspunde rele. Primite sunt la Domnul căile oamenilor drepti, că prin acelea și vrăjmași prietini se fac. Departe stă Dumnezeu de cei necredincioși; iar rugăciunile dreptilor le ascultă. Mai bună este puțină luare cu dreptate; decât roduri multe cu nedreptate. Inima omului să gândească lucruri drepte; ca să se îndrepteze de Dumnezeu căile lui. Ochiul văzând bune veselește inima; și

vestea cea bună îngrășă oasele; celce ascultă muștrările vieții, va petrece între cei înțelepți. Celce leapăda învățătura, se urăște pre sine; iar celce păzește învățătura este în iubeste sufletul său. Frica Domnului este învățătură și înțelepciune și începutul mării răspunde ei; și merge mărirea înaintea celor smeriți. La om este voirea inimii, iar dela Domnul răspunsul limbei. Toate lucrurile celui smerit arătate sunt înaintea lui Dumnezeu; iar cei necurați în ziua cea rea vor pieri. Cât ești de mare atâta te smerește și vei afla milă înaintea Domnului Dumnezeu. Necurat este înaintea lui Dumnezeu tot cel cu inimă înaltă și celceși pune mâna în mână cu nedreptate nu se va îndrepta. Începutul căii celei bune este a face dreptate, că primită este la Dumnezeu mai mult decât aducerea de jertfe. Celce caută pre Domnul va afla minte cu dreptate și ceice-L caută pre El, cu dreptate vor afla pace. Toate lucrurile Domnului sunt cu dreptate și se țin cel necredincios la ziua cea rea.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Și ceea-laltă urmare a Liturghiei celei mai înainte sfințite. Iară de nu va fi Liturghie, **La** Doamne strigat-am... cântăm, trei prosomice ale Triodului și 24 Stihiri ale Canonului celui mare. Prochimenul și cetirile.

LA STIHOAVNA

Idiomela zilii de două ori și Martirica. Slavă, Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu. Și celelalte.

La masă deslegăm la untdelemn și la vin, pentru osteneala privigherii. După cinarea cea mică o cetim în chilii.

După: Sfinte Dumnezeule... zicem Condacul sfântului Andrei, al Canonului celui mare. Asemenea și Mezo-noptica o cetim în chilii.

VEZI. De se vor întâmpla 40 de martiri în Joia Canonului celui mare, Slujba lor se cântă toată mai înainte, în Marțea acestei săptămâni.



JOI A CINCEA SĂPTAMÂNĂ

A SFÂNTULUI POST

Tocăm la al patrulea ceas din noapte; și adunându-ne în biserică, face preotul începere după obicei și zicem: Împărate ceresc, Sfinte Dumnezeule, după Tatăl nostru,

Doamne miluește de 12 ori. Slavă, Și acum, Veniți să ne închinăm și Utrenia după regulă. După Psalmi, cântăm Aliluia și Treimicile glasului. Și cetim Catisma a 8. Apoi Șezăndeale din Ochti. Apoi cetim vieața cuvioasei Mariei în două stări. Apoi Psalm 50. Să cântăm Domnului, nu-l cântăm: ci îndată începem CANONUL cel mare, rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă; făcând la fie-care tropar câte trei închinăciuni.

CANONUL CEL MARE

Compus de slăntul părintele nostru Andrei Criteanul Ierosolimitul. Irmosul de două ori.

Cântarea 1, glasul al 6-lea, Irmos:

Ajutor și acoperitor s'a făcut mie spre mântuire, „Acesta este Dumnezeuul meu „și-L voiui mări pre El; Dumne- „zeul părintelui meu și-L voiui „înălța pre El, căcu slava s'a „preaslăvit. De două ori.

Pripeală.

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă...

De unde voiui începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Care începere voiui pune Hristoase tânguirii cestei de acum? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și te părăsește de acum de dobitocia cea mai din'nainte și adă lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi zidit, m'am cunoscut pre mine desbrăcat de Dumnezeu și de împărăția

cea vecuitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat tu Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

In locul Evei celei simțite, făcutu-s'a mie Evă înțeleghătoare, cugetul cel cu poftă trupească; arătându-mi cele dulci și gustând pururea din băutura cea amară.

Dupre dreptate s'a lepădat Adam din Edem, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dară eu ce voiui pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de vieață.

Covârșind eu uciderea lui Cain, din buna voință m'am făcut ucigaș sufletește-i cunoștințe, hrănindu-mi trupul și oștind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m'am asemănat Iisuse dreptății lui Avel. Daruri prime nu Ți-am adus Ție nici odinioară, nici fapte dumezeești, nici jertfă curată, nici vieață fără prihană.

Precum Cain, așa și noi ticăloase suflete, am adus fapte spurcate făcătorului tuturor și jertfă cu prihană și vieață netrebnică; pentru acestea ne-am și osândit d'impreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu ai pus întru mine trup și oase și suflare și viață; ci o făcătorul meu, Mântuitorul meu și judecătorule, primește-mă pre mine celce mă pocăesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele care am făcut și ranele sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește mi-au pus mie asupra cugetele cele ucigătoare din lăuntru.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești ferbinte; pre celce plânge îl vezi și alergi ca un părinte, chemând pre cel pierdut.

Pre mine, cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lasă în iad deșert, ci mai 'nainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzuț în tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dănele și plin de bube! Ci Tu însuși viind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai înaintea m'a trecut și Levitul văzându-mă gol întru răutăți, nu m'a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Celce ai răsărit din Maria, venindu-mi de față, miluește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu Cela

ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un milostiv dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi dela fața Ta; ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un milostiv dă-mi iertare păcatelor.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuește.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat și mi-am trecut toată viața cu pofte, negrijindu-mă și levenindu-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule; măcar la sfârșit mântuește-mă.

Bogăția sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de creștinești bunătați și flămânzind strig: Dătătorule de milă, apucând înainte miluește-mă.

Inaintea Ta cad, Iisuse, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la ju-

decată, v ă d i n d faptele mele, iscodind cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuește-mă Atotputernice.

Alt CANON al cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca. Glas și Irmos acelaș.

Al căruia acrostih este:

Cuvioasă Marie, tu ne ajută...

Pripeală:

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi...

Tu-mi dă dar luminător din osârdia ta cea dumnezească de sus, ca să scap de întunerecul patimilor; și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeștelor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite și toată fapta cea bună, foarte cu cucernicie ca pre una ai săvârșit.

Cuvioase părinte Andree, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale Andree, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și ne arată părtași acum împărăției lui Hristos, pre noi ceice te laudăm pre tine, slăvite, cu credință și cu dragoste, rugămu-ne.

Slavă, a Treimii.

Treime, ființă prea Înălță careia ne închinăm întru o Unime, ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folosirea celorce te laudă pre tine, ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca o Stăpână Curată, mă primește pre mine celce mă pocăesc.

Și iarăș cântăm Irmosul:

Ajutor și acoperitor...

Intr'amândouă stratele.

Cântarea a 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule și voiui grăi și voiui lauda pre Hristos, carele „a venit din Fecioară cu trup.

De două ori

Miluește-mă Dumnezeu, miluește-mă.

Ia aminte cerule și voiui grăi, pământule primește în urechi glasul celuice se pocăește lui Dumnezeu și-L laudă pre Dânsul.

Ia aminte Dumnezeu, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și-mi primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Greșit-am mai mult de cât toți oamenii, însumi am greșit Tie; ci Te milostivește Mântuitorule ca un Dumnezeu spre făptura Ta.

Viforul răutăților m'a cuprins, milostive Doamne; ci ca lui Petru, tinde-mi și mie mână Ta.

Lacrimile desfrânatei, Indurate și eu le vărs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Intunecatu-mi-am frumusețea

sufletului cu dulcele poftelor și cu totul toată mintea țărănă mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum vestmântul cel dintâi, care le mi l-ai țesut mie, Ziditorule, din început și pentru aceasta zac acum gol.

Imbrăcatu-m'am cu haină ruptă care, mi-a țesut mie șarpele cu sfățuirea și mă rușinez.

Căutat-am spre frumusețea pomului și mi s'a amăgit mintea și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pre spatele mele toți începătorii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi zidită și podoaba mea și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a hainele de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi țesută de Dumnezeu.

Imbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din buna voia mea.

Imbrăcatu-m'am urât cu haină împestrită și sângerată prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Intinatu-mi-am haina trupului meu și mi-am spurcat podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor și în stricăciunea cea trupească și pentru aceasta acum vrăjmașul mă necăjește.

Vieață iubitoare de cele pă-mântești și iubitoare de averi prin neînfrânare alegând eu, Mântuitorule, m'am împresurat acum cu sarcină grea.

Imbodobitu-mi-am chipul trupului, cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete grozave și mă osândesc.

Grijitu-m'am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul din lăuntru cel după chipul lui Dumnezeu.

Chip făcând grozăviei patimilor mele cu poftă iubitoare de desmerdare, mi-am stricat frumusețea minții.

Ingropat-am Mântuitorule cu patimile frumusețea chipului celui dintâi; ci precum drahma oare-când, așa mă caută și mă află.

Greșit-am, ca și păcătoasa strig Ție, însumi am greșit pri-mește Mântuitorule, ca niște mir și lacrimile mele.

Alunecatu-m'am desfrânat ca și David și m'am înoroit; ci mă spală și pre mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Fi mie milostiv, strig Ție, ca și vameșul; Mântuitorule, cură-tește-mă; că nimenea din cei

din Adam n'au greșit Ție, precum eu.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci Tu însuși aceste Mântuitorule dăruiești-mi-le, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atuncea, Doamne, Doamne; ci să o deschizi, mie, celuice mă pocăesc către Tine.

Iubitorule de oameni, Celace voești să se mântuească toți, Tu mă cheamă ca un bun și mă primește pre mine celce mă pocăesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu și primește picăturile ochilor mei Doamne și mă mântuește.

A Născătoare de Dumnezeu.

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceeace una ești prea lăudată, roagă-te cu de adinsul, ca să ne mântuim noi.

Alt Irmos.

Vedeți, vedeți! că Eu sunt „Dumnezeu, Carele am plouat „mannă și apă din piatră am „izvorât de demult în pustie, „poporului Meu, cu singură „dreapta și cu tăria Mea.

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă suflete al meu pre Domnul, Celce strigă și te depărtează de la păcatul cel mai dinnainte, și te teme ca de un nefățarnic judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult păcătoase suflete? Vai mie! lui Cain, celui dintâi și lui Lameh aceluia, ucigându-ți cu pietre trupul, cu fapte rele și omorându-ți mintea cu pornirile cele dobitocești.

Pre toți cei mai 'nainte de lege trecându-i, o suflete! lui Sit nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de vieața dreptilor.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis jghaburile mâniei Dumnezeului tău și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul și taptele și vieața; și ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Bărbat am ucis zice, spre rană mie și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu, nu te cutremuri, o suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea spurcându-ți.

O! cum am râvnit lui Lameh, ucigătorului celui mai de 'nainte, sufletul ca pre un bărbat, mintea ca pre un tânăr și ca pre un frate trupul mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de dezmerdări.

Turn te-ai meșteșugit să zidești, o suflete! și întărire să faci poftelor tale; de n'ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale și de n'ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărâdelegea cea înfierbântată a Sodomienilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei, întru carele vrei să arzi, o suflete!

Rănit-u-m'am, vătămatu-m'am, iată săgețile vrășmașului au pătruns sufletul meu și trupul. Iată ranele și bubele și sdruncinăturile strigă și vătăăturile patimilor mele celor de bună voie.

Cunoașteți și vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Celce ispitesc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele; ard păcatele, judec pre cel sărac și pre cel smerit și pre mișelul.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăților și ți-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; și în pustiile cele neumbrate hrănindu-te și poruncile Lui cele dumnezești curat săvârșind.

Cuvioase părinte Andree, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Vedem, vedem o suflete iubirea de oameni a lui Dumnezeu și Stăpânului; pentru aceasta,

mai 'nainte de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluește-ne pre noi.

Slavă, a Treimii.

Treime fără început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pre mine, celce mă pocăesc, și mă mântuește pre mine, celce am greșit; a ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă și mă scapă de osânda focului.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu...

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celorce aleargă la tine și limanul celor înviforați; pre milostivul și făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat și mie cu rugăciunile tale.

Și iarăș zicem Irmosul al doilea :

Vedeți, vedeți...

Intru amândouă stranele.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre piatra cea neclătită a poruncilor Tale, Hristoase, „întărește mintea mea.

De două-ori. *odată*

Foc dela Domnul plound oarecând, a ars Domnul de demult pământul Sodomienilor.

In munte scapă, suflete, ca Lot acela și fugi 'n Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomului! Fugi de stricăciunea dumnezeștei văpăi!

Mărturisesc-mă Ție, Mântuitorule; greșit-am Ție fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi ca un îndurat.

Greșit-am Ție singur eu, greșit-am mai mult de cât toți; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești păstorul Cel bun; caută-mă pre mine mielul și rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voiu îndrepta.

A Treimii.

Prea sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, miluește-ne pre noi.

O Treime, unime Dumnezeu! mântuește-ne pre noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii.

A Născătoarei de Dumnezeu...

Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pre noi.

Bucură-te, pân-tece primitor de Dumnezeu! bucură-te, scaunul Domnului! bucură-te, Maica vieții noastre.

Alt Irmos:

Intărește, Doamne, pre piatra „poruncilor Tale, inima mea „cea clătită: că Insuți ești sfânt și Domn.

Izvor de vicață Te-am câștigat pre Tine surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai 'nainte de sfârșit; Greșit-am! Milostivește-Te și mă mântuește.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea aceloră întră cufundarea potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din ceice au greșit, pre carele să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Lui Ham aceleia, batjocoritorul de tată, urmând suflete, n'ai acoperit rușinea celui de aproape, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sim nu o ai moștenit, ticăloase suflete, și moștenire desfătăată n'ai luat ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Harran, adică din păcat, ieși suflete al meu și vino la pământul carele izvorăște deapurarea nestricăciune vie, care Avraam o a moștenit.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele și-a lăsat oarecând pământul părinților și s'a făcut nemernic. Urmează și tu voirii aceleia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pre îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinții.

Intelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s'a jertfit cu taină, jertfă nouă Domnului, urmează voinții Lui.

Auzit-ai suflete al meu de Ismail, că s'a gonit ca un fecior

din slugă; trezește-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să pați asemenea ceva.

A garei, celei de demult, Egiptencii te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bună voia ta și născând semeția ca pre un nou Ismail.

S cara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s'a arătat dela pământ până la cer; pentruce n'ai avut treaptă tare, buna credință?

P reotului lui Dumnezeu și împăratului celui înstreinat, între oameni de viața lumii, urmează, adică închipuirii lui Hristos.

S ă nu te faci stâlp de sare suflete întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomului sus în Sigor mântuește-te!

D e arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta cea dobitocească.

M iluește-mă, Doamne, miluește-mă strig Ție, când vei veni cu îngerii Țăi, să răsplătești tuturor dupre vrednicia faptelor.

R ugăciunea celorce Te laudă pre Ține, Stăpâne, nu o lepăda ci Te milostivește iubitorule de oameni și dăruiește iertare, celorce se roagă Ție cu credință.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

C uprins sunt de furtuna și de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu maică, mântuește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeității pocăințe.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

R ugăciune cu osârdie aducând și acum cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

C u rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriiilor, o Andree, arhereule al Critului; că tu ești învățător prea ales al pocăinții.

Slavă, a Treimii.

T reime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea fețelor, mântuește-ne pre noi carii ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum, a Născătoarii de Dumnezeu.

P re Fiul, Cel fără de ani din Tatăl, sub ani l-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune streină! Că aplecând ai rămas Fecioară.

Și iar Irmosul:

Întărește Doamne...

Șezândă lui Iosif, glasul al 8 lea

Prosomia: Inviat-ai din morți...

L uminători de Dumnezeu luminați, ceice singuri ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pre noi cari suntem

întru întunerecul vieții, ca să umblăm acum ca în zi cu bună cuviință întru lumina postului, gonind patimile cele de noapte și să vedem luminatele patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă, altă Șezândă, glasul al 8-lea.

Prosomia: Porunca cea cu taină...

A postoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului săvârșind rugăciuni cu umilință și făcând bunătăți cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Celui necuprins, ce s'a născut negrăit din tine mai pre sus de gând, să dăruască lumii pace curată și să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte desfârșit, și să învrednicească pre robii tăi împărăției cerești, pentru bunătatea Sa cea prea multă.

Apoi cetim vieța prea cuvioasei Maria Egipteanca de la jumătate. După aceasta, Tri-cântarea cea de Joi, fără metanii.

Cântarea 4, glasul al 8-lea, Irmos:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău și m'am temut, înțeles-am „lucrurile Tale și am slăvit „Stăpâne, puterea Ta.

A postolii lui Hristos cei luminați, carii au viețuit cu înfrânare, ușurează nouă vremea postului cu dumnezeieștile lor mijlociri.

Organul cel cu două-sprezece strune, ceata cea dumnezească a discipolilor, au cântat cântare de mântuire, turburând cântările cele viclene.

Cu ploile Duhului ați adăpat toată lumea, alungând prea fericiților seceta mulțimei dumnezeilor.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mântuește-mă pre mine, cel ce mă smeresc, carele am viețuit cu gând înalt, ceea ce ai născut pre celce a înălțat firea cea smerită, Precurată.

Altă Tri-cântare, glas acelaș:

Irmos: Auxit-am Doamne...

Prea cinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pre Ziditorul tuturor, ca să ne miluească pre noi, cari te laudăm pre tine.

Fiind ca niște lucrători ai lui Hristos, Apostoli și lucrând cu dumnezeescul Cuvânt, totdeauna i-ați adus roduri toată lumea.

Vie v-ați făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că ați izvorit în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii. Prea sfântă Treime Dumnezeul nostru.

S fântă Treime, carea ești mai pre sus stăpânitoare, cea întru una pre puternică, Părinte, Cuvântule și Duhule Sfinte, Dumnezeu, lumină și vieță; păzește turma Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu

Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pre noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului; bucură-te, sfeșnic purtător de făclie; bucură-te, muntele sfințeniei; sicriule al vieții, cortul cel sfânt al sfințelor.

Alt Irmos al Canonului celui mare:

Auzit-a profetul de venirea „Ta, Doamne și s'a temut; că „vrei să Te naști din Fecioară „și oamenilor să Te arăți și a „grăit: Auzit-am auzul Tău și „m'am temut; slavă puterii „Tale, Doamne.

De două ori.

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte judecătorule; că de am și greșit eu însumi ca un om și mai mult decât tot omul, iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te grijești, nu te gătești; vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uși este judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne turburăm?

Deșteaptă-te, o sufletul meu! Ia seama faptelor tale, care ai făcut și le adă pre ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos și te îndreptează.

N'a fost în vieță păcat, nici faptă, nici răutate, care să nu fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul și cu știința; și cu fapta păcătuind, ca altul nimenea nici odinioară.

Dintru aceasta m'am judecat, dintru aceasta m'am osândit eu, ticălosul, adică din cunoștința mea, de cât carea, nimică nu este în lume mai sâlnic; judecătorule, Mântuitorul meu și cunoscătorule, milostivește-Te și mă scapă și mă mântuește pre mine robul Tău.

Scara care a văzut de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a înălțării gândului; deci, de voești să viețuești cu lucrarea și cu cunoștința și cu înălțarea gândului, înoește-te.

Arșița zilei a răbdat Patriarhul pentru lipsa și gerul nopții a suferit, în toate zilele făcând câștigare; păstorind, trudindu-se și slujind ca să-și ia amândouă femeile.

Două femei să înțelegi, lu-

crarea și cunoștința întru gândire; însă prin Lia, lucrarea ca pre ceea ce a fost cu mulți copii. Iar prin Rahil, gândirea, ca pre cea cu multă osteneală. Că fără de ostenele, nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârși, suflete.

Privighează, o suflete al meu și te fă laudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu și să ajungi în norul cel neapus cu gândirea și să te faci neguțator de lucruri mari.

Pre cei doisprezece Patriarhi născându-i cel mare între Patriarhi, ți-a făcut ție cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pre fiii săi, ca pre niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri, prea înțelepțește așezându-le.

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții cei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut și îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăște-te.

Edom s'a chemat Isav, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Că cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu desmierdările spurcându-se, Edom s'a numit, care va să

zică înferbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De lov cel din gunoi, auzind, o suflete al meu, că s'a îndreptat, n'ai râvnit bărbăției aceluia, n'ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în celece ai știut și în celece te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai 'nainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu rane; cel cu mulți fii și mărit de năprasnă fără de fii și de casă lipsit; că socotea gunoiul palat și ranele mărgăritar.

Dupre vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere și dreptul cel îndestulat de bogăție și de dobitoace, degrab sărăcind de avere, de stare și de împărăție, s'a stins.

De a fost acela drept și fără prihană de cât toți și n'a scăpat de cursele și viclesugurile înșelătorului; dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să-ți vină ție ceva asupra din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, preste tot m'am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință le tămăduiește. Spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și sângele, pentru toți Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te, trupul adică, ca să mă înțești, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ți-ai dat, ca să mă aduci Hristoase Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului îndurate, ca să ne mântuim; de bunăvoie prelemn Te-ai răstignit, Edemul, cel ce se încuiase, s'a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Să-mi fie mie scaldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună și băutura și apa iertării, ceea ce a izvorât. Ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând și ca o ungere și băutura Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt și de a merge la nuntă și la cină; candela mi s'a stins, fiind fără de untdelemn, camera mi s'a închis dormind eu. Cina s'a mâncat; iară eu fiind legat de mâini și de picioare, m'am lepădat afară.

Pahar biserica a câștigat coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celei vechi și celei noi, a amândoror legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt

și plin de dureri și de vicleșug, ci întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă chiamă; ca să nu mă fac câștigare și mâncare celui strein; Mântuitorule însuși Tu mă miluește.

Falnic sunt acuma și semeț cu inima în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, unele îndurate, drepte judecătorule și cu acesta împreună mă numără.

Știu, îndurate, că am greșit de am ocărit vasul trupului meu; ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă chiamă; ca să nu mă fac câștigare nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuși mă miluește.

Insumi idol m'am făcut, spurcându-mi cu poftete sufletului meu. Ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă chiamă; ca să nu mă fac câștigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuși mă miluește.

N'am auzit glasul Tău, n'am ascultat scriptura Ta, dătorule de lege. Ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă chiamă; ca să nu mă fac câștigare nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuși mă miluește.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Petrecând vieață fără de trup cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare dar dela Dumnezeu cu adevărat, ca să folosești celor ce te cinstesc cu credință; pentru aceasta ne rugăm ție, mântuește-ne pre noi cu rugăciunile tale de toate supărările.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

In adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo; ci te-ai suit cu preamărire, viderat cu gând mai bun, la bunătatea cea desăvârșită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei, lauda părinților, nu-ți uita rugându-te cu rugăciunile tale, stând lângă Treimea, Dumnezeirea cea prea înaltă, ca să ne mântuim de muncă, ceice te chiamăm pre tine dumnezeescul folositor și podoaba Critului.

Slavă, a Treimii.

Nedespărțită în ființă, neamestecată în fețe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pre ceeace ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare ce se cântă întreit întru cele de sus.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Și ai născut și ești Fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Celace s'a născut

înoește legile firii, și pântecelul a născut nesimțind dureri. Dumnezeu unde voește, să biruește rânduiala firii; că face câte voește.

Și iarăș cântăm Irmosul:

Auzit-a profetul de venirea Ta...

Cântarea a 5, Irmos:

De noapte mâne când, iubitorule de oameni, mă rog „luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale și mă învață, Mântuitorule, să fac „voia Ta. De două ori.

In noapte vieața mea mi-am trecut pururea, că întunec s'a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pre un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruvim asemănându-mă, eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege, asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tătână-său.

Mărturisesc-mă Ție, Hristoase împărate; greșit-am, greșit-am ca mai 'nainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepției.

De cei de un sânge s'a dat, s'a vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuirea Domnului; iară tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif cel drept și minții lui celei curate urmează tică-

loase și neiscusite suflete și nu te spurca cu pornirile cele fără pricepere, pururea făcând fără-delege.

De s'a și sălășluit în groapă oare-când Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a ascultării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de sicriul lui Moisi, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că s'a păzit de demult ca întru o cămară, fugând de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moașele ce ucideau oarecând lucrarea curăției cea bărbătească, fără de vârstă, sugerează acum înțelepciune ca marele Moisi.

Nu ți-ai omorât mintea lovindu-o, precum marele Moisi pre egipteanul, ticăloase suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

In pustietăți a locuit marele Moisi; vino dar suflete de urmează vieții lui; ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toeagului lui Moisi te închi-puește, suflete, carele a lovit marea și a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștei cruci; prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aron a adus lui Dumnezeu

foc fără prihană, fără vicleșug; iară Ofni și Finees, ca și tu, suflete, au adus lui Dumnezeu vieată spurcată și streină.

Greu la minte m'am făcut, Doamne, ca și Faraon cel cumplit, Ianis și Iamvri, la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă Stăpâne în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă făcând haina trupului meu ca zăpada.

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pre mine însumi întrecând pre tot omul cu păcatele; că întru cunoștință, gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Milostivește-Te, milostivește-Te Doamne, spre zidirea Ta. Greșit-am, iartă-mă, Cea ce ești însuși din fire curat și afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pre cei leproși și întărind pre cei slăbăniți; curgerea celea ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Celea ce-i curgea sânge urmează, ticăloase suflete, năzuește, ține-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăvești de băta și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din prea curatele Tale vine. Ca bând, ca și samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de vieață izvorăști.

Siloam să mi se facă mie la-crimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile inimii și să Te văd cu gândul pre Tine lumina cea mai 'nainte de veci.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, prea fericită, dorind să te închini lemnului crucii, te-ai învrednicit doririi; învrednicește-mă dară și pre mine, să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie...

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceața trupească cea cu durere; din care și pre noi scoate-ne cu rugăciunile tale, cuvioasă.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pre un păstor prea ales, înțelepte Andrei, pre tine cel prea cinstit, cu dragoste multă te rog și cu frică, să dobândesc mântuire și vieață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă, a Treimii.

Pre Tine, Tre'me, Te cântăm, pre unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt ești Părinte, Fiule și Duhule, ființă singură prin sine, Unime, căreia pururea ne închinăm.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu...

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu celce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceace ești nestricată și nu știi de bărbat și a unit Lui firea omenească.

Și iară Irmosul:

De noapte mănecând!...

Cântarea a 6, Irmos:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și m'a auzit din iadul „cel mai de jos și a scos din „stricăciune vieața mea.

De două ori.

Lacrămi din ochii mei, Mântuitor și suspinuri dintru adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeule, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Instreinat-te-ai suflete de la Domnul Tău, ca Datan și ca Aviron; ci din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pre tine prăpastia pă-mântului.

Ca o junice sălbătică asemănatu-te-ai suflete lui Eftrem; ca o căprioară păzește-ți vieața

de curse, înălțându-ți ca, cu aripi mintea, cu lucrarea și cu gândirea.

Mâna lui Moisi ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curățe viața cea leproasă; nu te desnădăjdui dar, măcar că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m'au acoperit degrab, ca oarecând pre Egipteni și pre Voievozi.

Voie slobodă fără pricepere ai avut suflete, ca și Israil mai 'nainte; că mai mult decât dumnezeasca mană ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de dulcețuri.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egiptenești, mai vârtos de cât cele cerești ai voit, suflete al meu: ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Puțurile hananeștelor gânduri, mai mult ai cinstit suflete, de cât vâna pietrei, din care izvorul înțelepciunii varsă curgerile Teologiei.

Când a lovit Moisi sluga ta, piatra cu toiagul cu închipuire, mai 'nainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Cearcă suflete și iscodește ca Iisus al lui Navi, ce fel este

pământul făgăduinței și locuște într'insul cu bună legiuire.

Stăi, împotrivă și te oștește asupra patimilor trupești, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pre Gavaoniteni.

Treci preste firea cea curgătoare a vremii, ca mai'nainte corabia și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu poruncește.

Precum ai mântuit pre Petru, celce a strigat, mântuește-mă! așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pre mine de fiară, tinzându-ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pre Tine Te cunosc liman liniștit Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, mântuește-mă dintru adâncurile păcatului cele neumblate și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, care o ai pierdut de demult; ci aprinzând făclie pre Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor ai izvorât pururea părae de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul! Al căror dar dă-mi-l și mie, robului tău!

Cuvioasă maică Marie...

Nepătimire cerească ai dobândit prin viețuirea cea prea înaltă de pre pământ, maică; pentru aceasta roagă-te să se mântuească din patimi, cu rugăciunile tale, ceice te laudă pre tine.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cunoscându-te păstor și arhieru al Critului și rugător pentru lume pre tine, Andrei, alerg și strig ție: scoate-mă părinte dintru adâncul păcatului.

Slavă, a Treimii.

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despărțită după fețe și Unime sunt din fire unită: Tatăl zice și Fiul și dumnezeescul Duh.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci, ca pre un ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

Și iară Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea...

Condac glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, școală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și vei să te turburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Celce este pretutindenea și toate le plinește.

Icos.

Cămara cea de doctorie a lui Hristos văzându-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște dintr'ânsa lui Adam, a pătit și s'a rănit diavolul și ca în primejdie s'a tânguit și a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? mă ucide Vitileemiteanul, Celce este pretutindenea și toate le plinește.

SINACSAR.

STIHURI:

Dă Hristosul meu acum chip de umilință, Celor ce-ți cântă canonul mare cu credință.

Intru această zi după vechea rânduală cântăm marel Canon. Acest Canon, ce este mai mare cu adevărat de cât toate canoanele, cu cuviință și cu bună învățatură l-a alcătuit și l-a scris cel între sfinți părintele nostru Andrei, Arhiepiscopul Critului, celce se numește Ierosolimiteanul; carele cu neamul se trăgea din Damasc. Și când a fost de patrusprezece ani ai vârstei sale l-au dat la învățatură și învățând toate învățăturile școalelor și viind la Ierusalim, a luat vieța monahicească. Acolo cu cuvioșie și duple plăcerea lui Dumnezeu viețuind, a lăsat b'sericii lui Dumnezeu multe scrieri de folos spre îndreptarea vieții omenești, precum și cuvinte și canoane multe; și mai ales s'a deosibit în panigirice, (cuvinte pentru sărbătorile cele mari). Deci, pre lângă alte multe scrieri ale sale, a așezat și acest Canon mare de acum ce are în sine foarte mare umilință. Că adunând toată istoria Testamentului vechiu și nou, și strângând-o la un loc, a alcătuit cântarea aceasta de acum; adecă, începând de la Adam vine până la înălțarea lui Hristos și până la predicarea apostolilor. Prin Canonul acesta indeamnă tot sufletul să iubească tot ce este bine în istorie și să urmărească duple putere; iar de ce este rău, să se ferească și pururea să alerge la Dumnezeu prin pocăință, prin lacrimi,

prin mărturisirea păcatelor și prin alte lucruri plăcute Lui. Încă așa de frumos este limpezit în vorbă și cu tocmeală așezat, în cât este în stare a muia și chiar sufletul cel mai împietrit și a-l deștepta spre umilință și spre întoarcerea la bine; numai dacă l'cântă cineva cu inimă umilită și cu bună chibzuială. Acest canon ni s'a dat când și marele Sofronie Patriarhul Ierusalimului a scris viața Mariei Egiptencei. Mare umilință și acea viață ne aduce nouă și mare mângâiere dă acelor, cari au greșit și greșesc, numai de ar voi să se depărteze de răutăți. Deci s'a așezat să se cânte întru această zi și Canonul mare și să se cetească și viața ei, pentru niște pricini ca acestea, adică: Pentru că se apropie de sfârșit slântul marele post; ca oamenii leneși să nu slăbească despre ostenele și luptele cele suferite și să nu părăsească cu totul a vieții cu bun chip și cu smerenie. Căci marele Andrei ca un adevărat învățător, prin istoriile marelui Canon, spuind faptele cele bune ale oamenilor celor mari, precum și întoarcerea celor răi, pre cei ce plinesc bunătăți li face mai viteji și mai îndrăzneți, ca să stea și mai tare împotriva celor protivnici. Iară slântul Sofronie prin povestirea sa cea plăcută și frumoasă, li face pofitori de bunătăți și-l îndeamnă spre Dumnezeu, ca să nu cadă, nici să se desdăjduească de mântuire, chiar de ar fi vânați de vreun păcat; și cum că este mare bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, spre ceice voesc să se întoarcă cu tot sufletul din păcatele cele de mai 'nainte; aceasta arată luminat istoria ce scrie de maria Egipteanca. Se zice Canon mare și pentru înțelegerea mare și cunoștința lui; că foarte iscusit este făcătorul lui, carele cu cuviință l-a alcătuit și l-a așezat. Și încă alte Canoane câte treizeci tropare și mai puține au; iară acesta se suie până la două sute cincizeci, având fiecare nespūsă dulceață. Deci, bine și cu cuviință este pus acest Canon întru acest sfânt mare post de patruzeci de zile. Acest Canon prea ales și prea mare, precum și viața sfintei Mariei, le-a adus acest sfânt părinte al nostru Andrei la Constantinopol, când a fost trimis de Teodor patriarhul Ierusalimului să fie ajutor la al șaselea Sinod. Atuncea stând bărbătește împotriva Monotelitilor, fiind abea simplu monah, s'a împărțait cu clerul bisericii Constantinoplei. După aceea

a fost hirotonit într'lnsa diacon și orfanotrof, adecă hrănitor de săraci; apoi preste puțin l-a făcut Arhiepiscop Critului. Mai pre urmă ajungând foarte aproape de un loc ce se cheamă Ieriso în Mitilina, a răposat întru Domnul, foarte bine tocmindu-și scaunul său. Cu ale căruia rugăciuni, Hristoase Doamne, miluește-ne pre noi, amin.

După aceasta cântăm Fericirile, cu închinăciuni. Glasul al 6-lea.

Intru împărăția Ta pomenește-ne pre noi Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Pre tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului, pre cel ce a strigat pe cruce către Tine: pomenește-mă! Invrednicește-mă și pre mine nevrednicul pocăinței acestuia.

Stih: Fericți cei săraci cu duhul...

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezească și a luat atuncea rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmăz bunei credințe a acestuia.

Stih: Fericți ceice plâng...

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea poței.

Fericți cei blânzi...

Celce a biruit mai 'nainte cu falca măgarului pre cei de alt neam, acum se află prădat de patimă; ci fugi suflete al meu de asemănare, de fapta și de slăbirea lui.

Fericți ceice flămânzesc...

Varac și Ieftae, voievozii, s'au ales judecători lui Israil, cu

cari împreună și Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te suflete cu vitejiile acelora, întărește-te.

Feriți cei milostivi...

Vitejia Iailei ai înțeles, suflete al meu, care a înțepat pre Sisara mai 'nainte și a făcut mântuire; auzi parul, prin carele ție se însemnează crucea.

Feriți cei curați cu inima...

Jertfește, suflete, jertfă de laudă, adă fapta bună ca o fiică mai curată de cât a lui Ieftae; și junghie ca o jertfă Domnului tău patimile cele trupești.

Feriți făcătorii de pace...

Înțelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon, primește rouă din cer și te pleacă, precum câinele, de bea apă care curge din lege, prin stoarcerea Scripturii.

Feriți ceice se gonesc pentru dreptate...

Osânda lui Ili, preotul, ai luat suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra întru tine patimile, ca și acela pre feciorii cei fărădelege.

Feriți veți fi când vă vor ocări pre voi...

Între judecători levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu; ca să vădească spurcăciunea cea fărădelege a neamului lui Veniamin.

Bucurați-vă și vă veseliți...

Iubitoare de curăție, Anna

rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzia; și de aceea măcar că era stearpă, a născut fiu vrednic rugăciunii ei.

Pomeneste-ne pre noi Doamne...

Număratu-s'a între judecători feciorul Annei, marele Samuil, carele s'a hrănit în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu și judecă lucrurile tale mai 'nainte de cât ale altora.

Pomeneste-ne pre noi Stăpâne...

Alegându-se David spre împărăție, ca un împărat s'a uns din corn cu dumnezeescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de poștești împărăția cea de sus, în loc de mir, te unge cu lacrimi.

Pomeneste-ne pre noi sfinte...

Miluește zidirea Ta, milostive, milostivește-Te spre făptura mâinilor Tale și iartă tuturor greșiților și mie celuice am călcat poruncile Tale mai mult de cât toți.

Slavă, a Treimii.

Împreună și nașterii cei fără de început și purcederii mă închin: Tatălui, Celce a născut, slăvesc pre Fiul, Celce S'a născut, laud pre Duhul Sfânt, Celce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Nașterii tale, celei mai presus de fire, ne închinăm, nedespărțind slava cea duple fire

a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Celce este unul după față, se mărturisește îndoit după fire.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat „înaintea Ta, nici am păzit, nici „am făcut precum ne-ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pre „noi până în sfârșit, Dumnezeul „părinților.

De două ori.

Greșit-am, păcătuit-am și am lepădat porunca Ta; că întru păcate m'am zămislit și am adaus ranelor mele rană. Ci Tu, mă miluește ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ție, judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluește ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Saul oare când, dacă a pierdut asinii tătână-său, suflete, degrab a aflat împărăția după întâmplare; ci păzește-te să nu greșești, alegând mai cu de-adinsul poftete tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata preacurviei săgetându-se și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uci-

derii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Impreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire; că a amestecat preacurvia cu ucide-re, dară îndată îndoită pocăință a arătat; iar tu suflete mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într'o icoană, prin care și mustră fapta care a lucrat, strigând: Milueștemă! Că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Insuți mă curățește.

Purtându-se sicriul în car, când s'au întors junincile, numai cât s'a atins Zan acela de dânsul, s'a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind suflete, cinstește bine cele dumnezești.

Auzit-ai de Avesalom cum s'a sculat împotriva firei. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David tătână-său; ci și tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi și iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită și ca alt Ahitofel aflând pre vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pre acestea însuș Hristos, ca tu să te mântuești adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin

de darul înțelepciunii, acesta făcând vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s'a depărtat de la dânsul; căruia și tu ți-ai asemănat blestemată vieața ta, suflete.

De desfătările poftelor sale silindu-se, s'a întinat, vai mie! Iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se și înstreinat dela Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin desmierdări spurcate.

Lui Rovoam, celui ce n'a ascultat sfatul tătănă-său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ierovoam slugii celei rele, ce s'a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor și strigă lui Dumnezeu: Greșit-am, miluește-mă!

Necurățiilor lui Ahaav ai râvnit, suflete al meu! Vai mie! Te-ai făcut locaș spurcăciunilor trupești și vas urât patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Ars-a Ilie oarecând pre cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pre profeții cei de rușine ai Isabellei, spre muștrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi și te întărește.

Incuiatu-s'a ție cerul, suflete și foamete dela Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesvi-

teanul, ca și Ahaav oarecând. Ci Sarathencei asemănându-te, hrănește sufletul profetului.

Greșalele lui Manasi ți-ai câștigat cu voința, suflete, puind ca niște chipuri patimile și înmulțind idolii; ci pocăinței lui râvnind cu osârdie, câștigă-ți umilință.

Cad înaintea ta și aduc ție ca niște lacrimi cuvintele mele; greșit-am, precum nici păătoasa n'a greșit; și am făcut tărăde lege, ca nimenea altul pre pă-mânt. Ci fie-ți milă, Stăpâne, de fapтура Ta și iarăș mă chiamă.

Ingropat-am chipul Tău și am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s'a întunecat și cu patimile mi s'a stins făclia Mântuitorule. Ci milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Intoarce-te, căește-te, descopere cele ascunse, grăește lui Dumnezeu, Cel ce știe toate: Insuți Mântuitorule, Tu știi cele ascunse ale mele; ci Insuți Tu mă miluește, precum cântă David, după mare mila Ta.

Stinsu-s'au zilele mele ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrămez pre patul meu ca să mi se adauge anii vieții. Dar care Isaie va să stea pentru tine suflete? Fără numai Dumnezeu tuturor.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ștrigând cătră preacurata Maica lui Dumnezeu mai 'nainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu sila supărătoare și ai rușinat pre vrăjmașul celce te-a violenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri și mie robului tău.

Cuvioasă Maică Marie.

Pre Hristos, pre Carele ai iubit, de Carele ai dorit, pentru Carele-ți-ai topit trupul, cuvioasă, roagă-L acum pentru noi robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea vieată pașnică, celor ce-L cinstim pre El.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pre piatra credinței întărește-mă cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezească și pocăință dăruiește-mi mie acum rogu-mă Andrei și mă mântuește de cursa vrăjmașilor celor ce mă caută pre mine.

Slavă, a Treimii.

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă; lumini și lumină, și trei sfinte, și unul sfânt, se laudă, Treimea, Dumnezeu. Ci laudă și preaslăvește suflete vieată și vieți pre Dumnezeul tuturor.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărțită, pre Fiul și Dumnezeu și tu singură ne-ai des-

chis nouă celor de pre pământ cele cerești.

Și iarăș Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am făcut...

TRI-CÂNTAREA.

Fără metanii.

Cântarea a 8-a. Glasul al 8-lea, Irmos:

Pre Împăratul Slavei, Cel fără început, de Carele se înfri- „coșează puterile cerești și se „cutremură cetele îngerești, „preoți lăudați-L, popoare prea- „înălțați-L întru toți vecii.

Ca niște cărbuni ai focului celui fără materie, ardeți patimile mele cele uscăcioase, aprinzând întru mine acum dorul dragostei cei dumnezești, apostoli.

Să cinstim trâmbițele Cuvântului cele cu glasuri bune prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmașului și s'au întărit turnurile cunoștinței de Dumnezeu.

Sfărâmați chipurile patimilor sufletului meu, ceice ați sfărâmat capiștile și idolii vrăjmașului, apostoli ai Domnului, ceice sunteți biserici sfinte.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Incăput-ai pre Cel neîncăput din fire, purtat-ai pre Celce poartă toate, hrănit-ai cu lapte, Curată, pre Celce hrănește făptura, pre Hristos, dătătorul de vieată.

Altă Tri-cântare, Irmos acelaș.

Cu meșteșugirea cea înaltă a Duhului, ai zidit toată bisERICA, apostoli ai lui Hristos; întru care binecuvâțați pre Hristos în veci.

Trâmbițând cu trâmbița învătăturilor, au surpat apostolii toată înșelăciunea idolească, înălțând pre Hristos întru toți vecii.

Apostoli, ceice sunteți bună adunare, păzitori ai lumii, locuitori cerești, mântuiți-ne din primejdii pre noi cari vă laudăm pururea.

A Treimii.

Dumnezeescă stăpânie cea întreit strălucitoare și prea luminată, fire întocma slăvită și de un scaun, Părinte Atotfăcătorule, Fiule și Duhule cel Dumnezeuesc; pre Tine Te laud în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ca pre un scaun cinstit și prea înălțat, să laudăm neîncetat, popoare, pre Maica lui Dumnezeu, pre ceace singură este după naștere maică și fecioară.

Alt Irmos, al Canonului celui mare.

Pre Cela ce-L slăvesc oștile „cerești și de dânsul se cutremură Heruvimii și Serafimii, „toată suflarea și zidirea, lăudați-L, bine-L cuvâțați, și-L „prea înălțați întru toți vecii.

De două ori.

Miluește-mă pre mine celce am greșit, Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre în-

toarcere. Primește-mă pre mine, celce mă pocăesc, miluește-mă pre mine celce strig: greșit-am Tîe, mântuește-mă, nelegiuit-am, miluește-mă.

Ilie, celace s'a purtat în car, suindu-se în căruța bunătăților, s'a înălțat ca spre cer oarecând, mai pre sus de cele pământești; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând, a stătut de o parte și de alta prin lovirea cojocului lui Ilie prin Elisei: iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit pentru neînfrânarea.

Elisei, luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul dar îndoit; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtaşit, pentru neînfrânarea.

Somaniteanca oarecând, a primit pre cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete, n'ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară din cămară, tânguindu-te.

Minții cei spurcate a lui Giezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei! depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugești și cele fărădelege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De Niniviteni ai auzit, suflète, că s'au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n'ai urmat; ci te-ai arătat mai rău de cât toți ceice au greșit mai 'nainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit suflète, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui cei plângătoare și te vei mântui.

Ionă a fugit în Tars, cunoscând mai 'nainte întoarcerea Ninivitenilor, că a cunoscut ca un profet milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se feria să nu mintă profeția lui.

De Daniil ai auzit, o suflète, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii ceice au fost cu Azaria, au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pre toți cei din legea veche i-am adus ție, suflète, spre pildă; urmează faptelor celor iubite de Dumnezeu ale dreptilor și fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte judecătorule, Mântuitorule, miluește-mă și mă scapă de foc și de groaza ce voiu să petrec la judecată, după dreptate; iartă-mă mai 'nainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: pome-nește-mă! ca Petru plâng cu amar! Iartă-mă, Mântuitorule! strig ca

vameșul! lăcrămez ca păcătoasa! Primește-mi tânguirea, ca oarecând a Hananeencii.

Tămăduește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință și umilință cu lacrimi.

Hananeencii și eu urmând strig, miluește-mă Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceeace-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pre capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc și cer să iau iertare.

De n'a și greșit nimenia precum eu, totuș primește-mă milostive, Mântuitorule, și pre mine carele cu frică mă pocăesc și cu dragoste strig: greșit-am Ție unuia, nelegiuit-am, miluește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta și mă caută ca un păstor pre mine oaea cea pierdută și rătăcit fiind, răpește-mă dela lup și mă fă oae întru pășunea oilor Tale.

Când vei ședea judecător ca un milostiv și vei arăta slava Ta cea înfricoșată, Hristoase, o! ce frică va fi atunci! Cuptorul arzând și toți temându-se de nesuferită judecata Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Maica luminii cei neapuse pre tine luminându-te, te-a deslegat de întunecul păcatelor; de unde primind tu darul Duhului, luminează, Marie pre ceice te laudă cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Minune nouă cu adevărat văzând întru tine Maică dumnezeescul Zosima, s'a spăimântat; că inger în trup vedea și cu totul de minune s'a umplut, laudând pre Hristos în veci.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca celace ai îndrăzneală către Domnul, Andrei cinstite lauda Critului, pre tine te rog: roagă-te ca să aflui acum deslegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale; ca celace ești învățător pocăinței și mărirea cuvioșilor.

A Treimii.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul și pre Sfântul Duh, Domnul.

Părinte, Celace ești fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâitorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime unime, miluește-mă.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Ca din niște văpsele mohorâte, s'a țesut trupul lui Emanuil, în-lăuntru în pânțele tău, Prea-

curată, ceea ce ești porfiră înțele-gătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pre tine te cinstim.

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântând și prea înălțându-L pre Dănsul întru toți vecii.

Irmosul: Pre Celace Il măresc...

TRI-CÂNTARE

Cântarea a 9, glasul al 8-lea, Irmos:

Cu adevărat, Născătoare de „Dumnezeu te mărturisim pre tine, Fecioară Curată, cei mântuiți prin tine, cu cetele cele fără de trupuri slăvindu-te pre tine.

Apostoli, ceice v'ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pre mine, celace innot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuește-mă Doamne cu dreapta Ta, ca și pre Petru.

Ca ceice sunteți sarea învățăturilor celor dulci, uscați putre-junea gândului meu și goniți întunecul necunoștinței.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere, prin carea să pot afla mângâere, dumnezească Stăpână, în ziua cea viitoare.

Alt Irmos:

Pre tine, ceea ce ești mijloci- „toare între cer și între pământ, „toate neamurile te fericim; că „trupește a locuit întru tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Cu cântări te slăvim pre tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v'ați arătat lumii luminători, depărtând înșelăciunea.

Cu mreața voastră evanghelică vânând pești cuvântători, îi aduceți pururea mâncare lui Hristos, fericiți Apostoli.

Aduceți-vă aminte pentru noi apostoli întru rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne ferim de toată ispita, rugămu-vă, noi cari vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii.

Pre tine, Unimea cea în trei fețe, Părinte, Fiule și Duhule, pre un Dumnezeu de o ființă laud; pre Treimea cea întocmai puternică și fără început.

A Născătoarei de Dumnezeu

Pre tine, Născătoare de prunc și Fecioară, toate neamurile te fericim, ca ceice am scăpat prin tine din blestem; că ai născut pre Domnul, bucuria noastră.

Alt Irmos, al Canonului cel mare.

Nașterea zămislirii cei fără de „sămânță este netălcuită, rodul „Maicii cei fără de bărbat este „nesticat; că nașterea lui Dumnezeu înoește firile. Pentru a- „ceasta pre tine toate neamurile, „ca pre o Maică mireasă a lui „Dumnezeu, cu dreaptă credință „te slăvim.

Mintea s'a rănit, trupul s'a trândăvit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s'a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta,

ticălosul meu suflete, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale?

Adusu-ți-am aminte suflete de la Moisi facerea lumii, și toată Scriptura cea așezată de acela; carea îți povestește ție de cei drepti și de cei nedrepti; din cari celor de al doilea, adică celor nedrepti ai urmat, o suflete! greșind lui Dumnezeu, iară nu celor dintâi.

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, și toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeții au slăbit și tot cuvântul celui drept. Și ranele tale, o suflete! s'au înmulțit, nefiind doctor să te vindece.

Pildele Scripturii cei nouă îți propun, ca să te aducă pre tine suflete spre umilință; râvnește dar dreptilor, iară de păcătoși te leapădă și împlăzește pre Hristos cu rugăciunile, cu postul, cu curăția și cu smerenia.

Hristos s'a făcut om, chemând la pocăință pre tâlhari și pre desfrânate. Suflete, pocăește-te, că s'a deschis ușa împărăției acum și o apucă mai 'nainte fariseii și vameșii și preacurvarii, pocăindu-se.

Hristos s'a făcut om, împreunându-se cu mine prin trup și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat; arătându-ți ție, o suflete, pilda și închipuirea smereniei Sale.

Hristos pre vrăjitori i-a mântuit, pre păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor o a făcut martiri, pre bătrânul l-a slăvit și pre văduva cea bătrână. Căroră n'ai răvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieții; ci vai ție când te vei judeca!

Postindu-se Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pre urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, cu postul departe îl gonește dela picioarele tale.

Hristos s'a ispitit, diavolul îl ispitia, arătându-I pietrile ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într'o clipeală. Teme-te, o suflete, de înșelăciune, trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfșșnicul lui Hristos, glasul celuice strigă a glăsuat predicând pocăință; Irod a făcut fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fărădelege, ci cuprinde pocăința.

In pustie a locuit Mergătorul înainte al darului, și Iudeea toată și Samaria auzind au alergat, și și-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioși; căroră tu suflete n'ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai 'nainte, ospă-

tându-se trupește, și în Cana Galileei la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o suflete.

Hristos a întărit pre paralizatul celce și-a ridicat patul și pre tânărul cel mort l-a înviat; pre fiul văduvei și pre al sutașului, și Samarinenței arătându-se, a închipuit mai 'nainte ție, suflete, închinarea cea întru Duhul.

Pre ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit Domnul cu atingerea de poala Lui; pre cei leproși i-a curățit, pre orbi i-a luminat și pre cei șchiopi i-a îndreptat; pre surzi, pre muți și pre cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuești, ticăloase suflete.

Boalele tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos cuvântul. Pre șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat, cu păcătoșii s'a amestecat; sufletul fetei lui Iair, cei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s'a mântuit și păcătoasa s'a înțeleptit, iară fariseul lăudându-se, s'a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te, și păcătoasa: miluește-mă. Iară fariseul se trufia strigând: Dumnezeu, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuliei lui.

Zacheu vameș a fost, dară s'a mântuit; și fariseul Simon s'a smintit și păcătoasa și-a luat deslegare de iertare, dela celce are

putere a ierta păcatele; căreia sâr-
ghește de urmează, suflete.

N'ai râvnit păcătoasei, o tică-
losul meu suflete, carea luând ala-
vastrul cu mir, cu lacrimi a uns
picioarele Domnului și cu părul
le-a șters. Căci ia rupt înscrisul
păcatelor ei celor de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hri-
stos bunavestire, știi, suflete al
meu, cum s'au blestemat; teme-te
de pildă, să nu te faci ca acelea;
care asemănându-le Stăpânul cu
Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o suflete al meu,
mai rău pentru desnădăjduirea,
auzind credința Hananeencei,
pentru carea cu cuvântul lui Dum-
nezeu s'a tămăduit fica ei. Strigă
din adâncul inimii, ca și aceea lui
Hristos: Fiul lui David, mântu-
ește-mă și pre mine.

Milostivește-Te, mântuește-
mă, Fiul lui David, miluește-mă,
Celce ai tămăduit cu cuvântul Tău
pre cei îndrăciți, și glasul cel mi-
lostiv, ca și tâlharului grăește-mi:
amin zic ție, cu Mine vei fi în rai,
când voi veni întru slava Mea.

Tălharul Te-a hulit, tâlharul
ca Dumnezeu Te-a cunoscut! Că
amândoi împreună pre cruce erau
spânzurați. Dară, o mult Indu-
rate! Ca și tâlharului celui cre-
dincios, carele Te-a cunoscut pre
Tine Dumnezeu, deschide-mi și
mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s'a mâhnit văzându-
Te răstignit; munții și pietrile

de frică s'au despicat, pământul
s'a cutremurat și iadul s'a golit;
și s'a întunecat lumina zile vă-
zându-Te pre Tine, Iisuse, cu tru-
pul pre cruce pironit.

Roduri vrednice de pocăință
să nu ceri dela mine; că tăria mea
întru mine a lipsit. Dăruiește-mi
inimă pururea umilită și sărăcie
duhovnicească; ca să-Ți aduc a-
cestea ca o jertfă primită, unule
Mântuitorule.

Judecătorul meu și cunoscă-
torule, Celace vei să vii iarăș cu
îngerii să judeci lumea toată; a-
tuncea văzându-mă cu ochiul Tău
cel blând, să Te milostivești și să
mă miluești, Iisuse, pre mine ca-
rele am greșit mai mult de cât
toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dum-
nezeu pentru noi!

Toate cetele îngerești și adu-
nările omenești le-ai spăimântat
cu vieața Ta cea minunată; ca cei
fără de trup viețuind și firea co-
vârșind; pentru care ca, cum ai
fi fost fără materie, te-ai suit cu
picioarele pe apă, Marie, și Ior-
danul ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dum-
nezeu pentru noi!

Fă milostiv pre Ziditorul pen-
tru noi, ceice te laudăm pre tine,
cuvioasă Maică, să ne ferească de
răutăți și de necazurile care ne
împresoară. Ca mântuindu-ne, să
slăvim neîncetat pre Domnul,
Celce te-a slăvit pre tine.

Cuvioase părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și părinte de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru ceice te laudă, ca să ne ferim de toată mânia, necazul și stricăciunea și de greșeli necuvioase, noi ceice cinstim pururea pomenirea ta cu credință.

Slavă a Treimii.

Treime Sfântă, ceea ce ești de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pre Tine Te laudăm, pre Tatăl laudând, pre Fiul slăvind și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; vieții și vieților, împărăției celei fără de început.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că într-o tine aceasta cu credință împărățind, într-o tine să și întărește, și prin tine biruind, într-o tine toată supărarea, robește pre vrăjmași și îndreptează pre suptșii ei.

Și iarăș Irmosul:

Nașterea zămislirii...

Luminând glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ.

Stihira de două ori, glasul al 8-lea.

Căzând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, rău te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor neînțelegători; ci având vreme acum strigă cu umilință: Nădejdea celor fără de nădejde,

vieța celor desnădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuește.

Martirica.

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine, și cu chipul crucii într'armându-vă, ostași viteji v'ați arătat; tiranilor bărbătește ați stăut împotriva și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v'ați învrednicit. Rugați-vă lui Hristos pentru noi ca să mântuească sufletele noastre.

Slavă, Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Primește suspinurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat, să se dăruiească nouă pace și deslegare de păcate.

Și citim și Ceasul întâi, fără Catismă.

După Sfinte Dumnezeule... zicem la toate Ceasurile Condacul:

Suflete al meu, suflete al meu...

La Ceasul al treilea, Catisma a 9-a.

La Ceasul al șaselea, Catisma a 10-a.

La ceasul al Șaselea.

Troparul profeției, glasul al 6-lea.

Indurate, îndelung răbdătorule, atotputernice Doamne, trimite mila Ta preste poporul Tău.

Slavă, Și acum, tot acesta.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Domnul a împărățit, să se bucure pământul.